

Pienen ponin suuri seikkailu

Oletko koskaan miettinyt että aivan pienen pieni poni voisi syödä vain taikaperunoita? No minä en ainakaan, mutta totta se on. Aivan pienen pieni poni nimeltä Peruna syö vain maagisia, maukkaita ja aika erikoisia taikaperunoita. Mutta ei se nyt tässä erikoisinta olekaan, nimittäin Perunalla onkin paras ystävä nimeltä Kala. He ovat nimittäin aivan erinlaisia. Kala on todella suuri poni, ja Peruna on aivan pieni. Perunallapas on pitkä harja ja hohtavat silmät, kun taas Kalalla on pieni harja ja aivan tummat silmät, mutta silti he ovat parhaita ystäviä.

Luku 1 Taikataivas

Tämä tarina alkaa jännittävästä, pilvisestä ja tuulisesta taikataivaasta, jossa asustavat mitä erikoisimmat olennot. Eräänä tylsistyttävänä päivänä kauniin vaaleansininen poni Peruna haukkoi pehmeähkön pilven päällä, ja ajatteli maailmaansa. -Vaikka taivas on kaunis, monet ajattelevat että ei siellä mitään vaarallista ole, mutta he ovat väärässä. Taivas on rauhallinen ja kaunis, mutta siellä piilee maaginen metsä jossa asustelee ilkeää ilkeämpi iso mahainen jättiläisrotta! Maagisessa metsässä on myös jättiläisrotan jättämiä kauheita ansoja, joista ei ole helppoa päästä pois. Siellä asustaa tietenkin myös jättiläisrotan apulaisia, mutta kukaan ei niitä ole vielä nähnyt. Kyllä siellä kuitenkin asuu kilttejäkin olentoja nimittäin vaikka taikaperhoset, niitä voi kutsua pitkällä vihellyksellä. Maaginen metsä on kuitenkin niin kaunis että kaikki haluaisivat käydä siellä, mutta sieltä ei ole paluuta. Maagisessa metsässä sijaitsee taikapuu, josta kaikki taika saa alkunsa. Peruna ajatteli että ei kai mitään pahaa tapahtuisi jos hän lähtisi ihan pienen pieneksi hetkeksi katsomaan maagista metsää, niinpä hän päätti pyytää parhaan ystävänsä mukaan, niinpä hän juoksi nopeasti parhaan ystävänsä Kalan luo ja painoi ovikelloa. Sisältä kuului pieni innostunut huudahdus ja siinä samassa ovi oli jo aukki. Oven raossa, seiso i Perunaa paljon isompi poni, jolla oli käsissään iso jalkapallo. -Hei! Kala sanoi. -Hei Kala! -Mitä asiaa sinulla oli? Kala kysyi. -Sain loistavan idean! -Minkä idean? -Haluaisitko tulla katsomaan kanssani taikapuuta? Peruna sanoi niin innostuneesti että jättiläisrottakin olisi voinut kuulla sen. -Mutta siellähän on jättiläisrotta ja ne sen kaikki inhottavat apurit, Kala sanoi epäröiden. -Mutta meidän on pakko nähdä se, oltaisiin siellä vain hetken, Peruna sanoi anelevasti. -Okei.....mutta vain hetken, Kala sanoi peloissaan.

Luku 2 Isomummo

Juuri kun he olivat lähdössä vaaralliselle retkelle he kuulivat takaansa erikoisen äänen -Hei Peruna, kukas tuo siun vieres oleva on? vanha ääni kuului kysyvän. -No hän on minun paras ystäväni, Peruna vastasi. -Hänpä o siuta paljjo isompi, vanha ääni totesi. Kala näytti säikähtäneeltä. -Ei hätää Kala, tässä on minun isomummo, sitä paitsi hänellä on vähän erikoinen murre. Kala katsoi arvioiden vihreää, kurttuista, mutta mukavan oloista keskikokoista ponía. -Voi nuoret, kuulin teijä aikeijstanne lähttee kattoo taikapuuta maagiseen metsää, se o vaarallinen paekka. Mie olin kerra siel ja jättiläisrotta meinas kappaa miut. Älkääpä te sinne lähtekö. -Mutta kun me halutaan nähdä se edes yksi kerta, Peruna sanoi. -No ei meidän oikeestaan tartte sinne mennä, Kala sanoi mutta hänen äänensä oli niin hiljainen että ei sitä kukaan kuullut. -Älä sitten kerro äidilles se sais hepulin, mutta ottakaa tämä, isomummo sanoi ja antoi vanhan näköisen simpukan. -Mitä me tällä tehdään? Kala kysyi kun oli saanut äänensä takaisin. -Se o simpukka tieätte millo käyttää sitä, mut muistakkaa lausuu ensi sana, eli taikaperuna. -Seeelväää.....lähdetään Kala.

Luku 3 Ystäysten matka

Kalpea Kala ja Innostunut Peruna olivat matkalla kohti maagista metsää. He kulkivat keikkuvien kanoottien ohii ja laulavien lintujen ali, mutta milloinkaan ei tullut hiljaista. Viimein he näkivät edessään kaikista kauneimman, hiljaisimman ja mahtavimman metsän mitä he olivat elässään nähneet, puiden päällä oli kaunista kimallusta, paljon erivärisiä lintuja istuivat puiden päällä yhdessä ja metsä tuoksui vapauden, raikkauden, rakkauden ja taian yhdistämiseltä. Mutta yksi asia metsässä oli karmivaa, ei kuulunut lintujen laulua, eikä puiden heilumista, kuului vain hiljaista suhinaa. Ystävykset astelivat hitaasti metsää kohti, joka askel lähemmäs tuntui siltä kuin metsää vetäisi puoleensa. He olivat viimein ihan metsän vieressä, Perunakin oli alkanut epäröidä. Peruna astui askeleen metsään sisälle, se tuntui siltä kuin hän olisi mennyt seinän läpi. Kala tuli perässä. Yhtäkkiä he seisoivat keskellä mahdottoman kaunista metsään, hiljaisuuden vallitessa. He ihmettelivät hetken, mutta sitten Peruna sanoi: -Ei täällä mitään vaarallista ole, mennään leikkimään. Siinä samassa kuului kova karjunta: -Kuka on uskaltanut astua minun metsääni?

Luku 4 Jättiläisrotan apulaiset

Ystävykset juoksivat täysiä uloskäyntiä päin mutta eivät enään päässeet ulos. He panikoivat, yhtäkkiä maailman kauneimmasta metsästä tuli maailman karmivin. Joka sekunti tuntui valtavan pitkältä. Hiljaisuuden vallitessa puskista kuului ääniä. Peruna sanoi: -Miten me selvitään tästä? Kala oli vastaamassa kunnes heidän eteensä pomppasivat limaiset, ilkikuriset ja samalla oudot olennot. -Ketä te olette, Kala kysyi niin pienellä äänellä, että ei kukaan sitä olisi kuullut, mutta silti pikku olennot vastasivat. -Olemme jättiläisrotan apulaisia, kaikki vastasivat ilkikurinen virne naamallaan. -Miksi tulitte tänne? yksi apulaisista kysyi. -Ettekö tiedä että tämä on kuninkaan aluetta? toinen kysyi. -Häh, kenen kuninkaan? Peruna kysyi. -No jättiläisrotan tietenkin, kolmas vastasi. Ensimmäinen tivasi vieläkin: -Miksi tulitte tänne? Kala keräsi rohkeutensa ja sanoi: -Halusimme nähdä taikapuun. -Ai taikapuun, kuninkaan mielestä se on ihan turha, tai no jos siinä olisi pahaa taikaa niin kuningas tykkäisi siitä. Minäpä ehdotan kuninkaalle sen tuhoamista, neljäs apulaisista sanoi ilkeästi. -Ei ette saa tuhota taikapuuta, siitä virtaa kaikki taika koko taikataivaaseen, Peruna sanoi anelevasti. -Lässyn, lässyn, viides sanoi. -Minäpä taion heidät valittamaan sinne mistä tulivatkin, kuudes sanoi närkästyneesti. Kuudes alkoi taikomaan se näytti siltä kuin vesipisarot muuttuisivat erivärisiksi. Sitten kuului kova pamahdus ja ennenkuin ystävä kaksikko huomasi he olivat jo omilla koodaissaan.

Luku 5 Kuninkaan julma teko

Molempien vanhemmat toruivat lapsiaan ja niinkuin Perunan isomummo sanoi Perunan äiti sai hepulin. -Ei kai sinulle käynyt mitään, pitääkö sottaa taikalanssi? Perunan äiti kysyi hädissään. Ja ennenkuin jatkan tarinaa niin taikalanssi tarkoittaa ambulanssia. -Äiti mitään ei oo tapahtunut sitäpaitsi siellä oli tosi kaunista, jos ei oteta huomioon niitä ilkeitä apulaisia. -Voi luoja, sinun on pakko joutua kotiaarestiin, koska muuten karkaisisit sinne uudestaan, Perunan äiti sanoi. -Äiti, ei, en mä tehnyt mitään, Peruna vastasi. Perunan äiti oli esittämässä juuri vastalauseita kunnes kuului kova pamaus ja tuntui siltä kuin jättiläisrotta olisi juuri astunut päälle. Hetken kukaan ei nähnyt mitään, oli aivan hiljaista. Sitten kuului toinen kova pamaus ja kaikki näkivät taas, mutta.....Taikametsä oli muuttunut kamalimmaksi, ällöttäväksi ja mitä kaikkiaan rumaksi. Puiissa oli roskia, joka paikka näytti synkältä ja mustalta. Sitten tuli kuulutus: -Hei täällä taivaanne johtaja. Asia koskee kauhean näköistä taivastamme. Näyttää siltä että taikapuu on lopettanut toimintansa. Syynä on se että jättiläisrotta on tuhonnut sen. Odottakaa lisäohjeita. Kun ystävykset kuuluivat kuulutuksen he molemmat juoksivat läheiseen puistoon, koska siellä oli heidän löytämänsä puska, jonka he löysivät kun olivat ihan pikku lapsia. Puskasta ei tiedä kukaan muu vaitsi he. -Apua, suututimme jättiläisrotan! molemmat sanoivat kiihkeästi toisilleen. -Minulla on nälkä ja täältä ei saa edes taikaperunoita, Peruna voivotteli. -Niinpä, eikä

taikakalaakaan löydy, Kala sanoi yhtä harmissaan. -Mitä me tehdään, meidän on pakko selvittää tämä ongelma, Peruna sanoi päättäväisesti. -Niin on, Kala sanoi jo vähän itsevarmempana. -Lähdetään uudestaan maagiseen metsään meidän on pakko ratkaista tämä, Peruna sanoi, nyt jo aika innokkaasti. -Jees! Kala oli täysillä mukana. He pakkasivat kaikki tarvittavat mukaansa ja juuri kun he olivat lähdössä he muistivat simpukan. -Kannattaako meidän ottaa simpukka mukaan? Kala sanoi mietteliäänä. -Kyllä kannattaa, mun isomummo on aina oikeassa, luota siihen, Peruna vastasi ja otti simpukan vaaleanliilaan reppuunsa. -Selvä, mutta nyt lähdetään, Kala sanoi.

Luku 6: Paluu maagiseen metsään

Ja taas ystäväysten matka jatkuu kohti maagista metsää. Nyt he kulkivat saman reitin kuin aikaisemminkin, kanoottien ohi, mutta tällä kertaa ne eivät keikkuneet. Ystävykset menivät myös lintujen ali, mutta linnut eivät laulaneet, suoraan sanottuna oli aavemaisen hiljaista. Sitten heidän edessään oli taas jälleen aivan sama metsä mutta siinä ei ollut jäljellä enään mitään kaunista. He hengittivät syvään ja astuivat askeleen metsään, tuli taas sama tunne ihan kuin olisi kävellyt seinän läpi. Nyt he olivat keskellä aavemaisen hiljaista metsää. Mutta sitten perunalle tuli idea: -Muistatko kun meille kerrottiin niistä taikaperhosista? Peruna kysyi Kalalta. -Joo muistan, niistä jotka ovat todella nopeita ja kauniita, Kala vastasi. -Kannattaisiko meidän kutsua niitä, ne voisivat auttaa meitä? Peruna sanoi kysyvästi. -No en tiedä ovatko ne menettäneet taikansa, Kala sanoi mietiskelevästi. -No voihan sitä kokeilla, ei se mitään harmia tuo, Peruna sanoi. -Okei, kutsutaan ne vaan, mutta ei liian kovaa. -Jes! Peruna huudahti

Luku 7 Taikaperhosten tulo

-Wheeeeeeeee! ystävykset vihelsivät yhteen ääneen. Pienen hetkeen ei kuulunut pihahdustakaan. Sitten alkoi kuulua hiljaista siipien räpyttelyä. Mutta mistä se kuului? Ystävykset katsoivat ympärilleen. Sitten he huomasivat heidän takanaan olevat olennot. Ne näyttivät aika surullisilta, harmailta ja erikoisilta, mutta ne olennot koittivat hymyillä. Toinen olennoista kysyi: -Miksi kutsutte meidät? -Tarvitsemme apuamme, Peruna sanoi. -Mihin muka, toivo on jo menetetty, toinen sanoi. -Ei ole, tulimme pelastamaan taikapuun! Kala sanoi päättäväisesti. -Okei, voimme auttaa, mutta varoitan jättiläisrotta on entistä vahvempi, perhoset sanoivat varoittavasti. -Ei häitää, meidän on pakko saada taika takaisin, ystävykset vastasivat. -Selvä, siinä tapauksessa esittäydymme, perhoset vastasivat. -Minä olen Kimallus, pienikokoisempi perhonen vastasi. -Ja minä olen pilke, vähän isompi perhonen vastasi. -Okei, minä olen Peruna ja vieressäni on paras ystäväni Kala. -Selvä Peruna ja Kala, hypätkää kyytiin, Pilke sanoi. Niin he tekivät, Peruna meni Kimalteen selkään ja Kala meni Pilkkeen selkään. Sitten he nousivat ilmaan. Ylhäältä katsottuna maaginen metsä näytti siltä että miten kukaan ikinä voisi löytää jättiläisrotan. Maaginen metsä oli todella iso, mutta se näytti synkältä. Perunan mielestä lentäminen oli todella kivaa, koska se tuntui vapaalta, vaikka oli todella nälkä. Kalaa taas pelotti koko lennon ajan, koska hän pelkää todella paljon korkeita paikkoja. Vaikka taikaperhosilla ei ollut taikaa, niin he olivat kyllä mahtavan nopeita. Pikku hiljaa he tulivat kohti aina synkempää ja synkempää metsää. Taikaperhoset sanoivat että eivät voi viedä ystävyksiä enää lähemmäs, niinpä heidän piti laskeutua. Maa tuntui tärisevän, kun oltiin lennetty niin kauan. Taika perhoset antoivat paperilapun ja lähtivät. Ystävykset avasivat paperilapun ja näin siinä luki:

Vesi erkanee sievistä illoista, painaapa uni täydellisen outoa unta silloin.

-Häh, mitä tämä tarkoittaa? Kala sanoi hämmentyneenä. -En tiedä, mutta meidän pitää selvittää, Peruna sanoi.

Luku 8 Salaviesti

-Tämä on ihan mahdotonta, Kala sanoi närkästyneesti. -Älä hätäile, yleensä salaviesteistä otetaan ensimmäiset kirjaimet, ja niistä muodostetaan sana Peruna sanoi. -Kokeillaan sitä, Kala sanoi innostuneesti. Peruna otti kaikista sanoista alkukirjaimen ja muodosti siitä sanan: VESIPUTOUS. Kala tavasi sanan: -V-E-S-I-P-U-T-O-U-S, vesiputous mitä se tarkoittaa. -En tiedä mutta ehkä meidän pitää löytää vesiputous, Peruna ehdotti. -Niinpä, mutta lähdetään, Kala sanoi. -Salaviestissä sanotaan myös että vesi erkanelee sievistä iloista, häh, Kala ihmetteli. -Hei mä keksin, muistatko kun meille kerrottiin vaaleanpunaisista kukista, joitten nimet olivat sievät ilot, Peruna sanoi. -Eli vesiputous on kaukana sieviä iloja! Kala huudahti. -Mä näin taivaalta sievät ilot, ne oli kaukana täältä, joten jatketaanko vaan eteenpäin? Peruna kysyi. -Joo, Kala vastasi. Ystävykset nostivat reput selkiinsä ja alkoivat kävelemään suoraan eteenpäin. He kävelivät isossa tummassa metsässä, hiljaisuuden vallitessa. Sitten Peruna muisti: -Eikö siinä lapussa lukenut muutakin, Peruna mietiskeli. -Joo, siinä sanottiin jostain unista, Kala hoksasi. Peruna otti vaaleanliilan reppunsa selästään ja otti pienen ryttyisen lapun repun sisältä. Peruna luki ääneen: -Painaapa uni täydellisen outoa unta silloin. -Hei ehkä taikaperhoset eivät voineet tulla lähemmäs koska heitä alkoi nukuttaa, Kala sanoi. -Niinpä, muistin juuri että vesiputous on taikavesiputous taikapuun päällä, joten vesiputous voi nukuttaa metsän väkeä, ehkä jättiläisrotta on loitsinut sen. -Totta, koska vesiputouksessa voi olla jostain nukuttavaa. En vain tiedä mitä, Kala sanoi. -Ei se häitää, mutta nyt jatketaan matkaa, Peruna sanoi. Peruna ja Kala kulkivat tylsää pimeyttä tunti kausia, mutta eivät vain nähneet milloinkaan päivän valoa. He kulkivat ylös, alas, sivulle, eteen ja jopa taakse mutta eivät vain löytäneet taikapuuta. Lopulta edessä näkyi valon pilke, joka suureni joka askeleella. Ystävykset kävelivät hitaasti valoa päin. Alkoi kuulumaan veden suhinaa, jopa tuoksui taivaalliselta. Lopulta heidän edessään näkyi puu, sen takana oli vesiputoukset ja puun vieressä oli salaperäinen mökki. Puu näytti oikeastaan karmealta, koska taikaa ei ollut. Vesiputoukset näyttivät synkiltä mutta mökissä paistoi valo. Yhtäkkiä kuului kova karjunta ja ystävykset juoksivat salaperäiseen mökkiin.

Luku 9 Salaperäinen mökki

Mökissä tuoksui tuore pulla ja uuni oli auki. Mökki oli todella pienen kokoinen, mutta mukavan kodikas. Peruna ja Kala menivät istumaan keittiön pöydälle. Yhtäkkiä tumma hiuksinen poni tuli toisesta huoneesta ikkunoitten viereen ja laittoi verhot kiinni. Ponilla oli tumma huppari joten hänestä ei näkynyt enempää. Kala säikähti ponin ja huudahti vahingossa: -Apuaa! Tumma hiuksinen poni kääntyi ystävyksien suuntaan, hän käveli heitä päin ja otti hupun pois peittämästä päätään. Peruna näytti järkyttyneeltä ja huusi: -ISOMUMMO, mitä sinä täällä teet! Vihreän kurttuinen vastasi: -Shhhhhhhhh, hiljempaa ettei jättiläisrotta kuulle. -Okei olen ihan hiljaa, mutta mitä sinä täällä teet, Peruna kysyi kuiskaamalla. Sitten isomummo, oikealta nimeltään Marjatta kertoi tarinan: -Ku minä olin suunnilleen teijä ikäisenne, kuullin ensimmäise kerra täst maagisest metsäst. Ihastuin kuulemaani, miun oli pakko nähdä tämä ja tottakai taikapuu. Sain kuulla myös taikaperhosista, jotka voi kuttsua vihellyksel, niinpä mie tein. Taikaperhoset tulivat lensimme maagisen metsän päällä taikapuulle asti. Sitten mie näin tän mökkin, kyssyin taikaperhosilta mikä tää mökki o. He vastasivat et täs assui enne Nupsu niminen poni, mut ikävä kyl jättiläisrotta söi hänet. Niinpä mie otin mökin omakseni ja täs mökis on peili josta pääsee suoraan takaisin kottiin. -Kuulimme karjaisun, miksi jättiläisrotta ei halua tuhota tätä mökkiä? Peruna kysyi. -Koska hä ei pysty, mökis o joku suoja kallvo, isomummo vastasi. -Tytöt, kai te otitte simppukan mukkaa? isomummo kysyi. -Joo! tytöt sanoivat yhteen ääneen. -Hyvä, se nimittäi pittää laittaa taikapuun sissälle, isomummo sanoi. -Miten? Peruna kysyi. -Taikapuus o semmone simppukan muotoine reikka, simppukka pittää asettaa siihhe kuvioon. Niin taika palautuu, isomummo selitti. -Miksi et ole tehnyt sitä aikaisemmin? Peruna kysyi. -Koska e voi, e tiedä miksi, isomummo vastasi. -Mutta nyt tosi hiljaa ulos, isomummo neuvoi.

Luku 10 pelastus

Kolmikko astui ulos, oli pilvinen sää. Ulkona oli ihan hiljaista. Isomummo jäi odottamaan lapsia mökin oven rakkoon. Peruna ja Kala hiipivät kohti taikapuuta simpukka käsissään. Pikku hiljaa he olivat lähempänä taikapuuta. Tuntui kuin sydän tekisi voltteja. Nyt he olivat aivan taikapuun vieressä, ei kuulunut pihahdustakaan. Mutta sitten kuului valtava karjunta ja ystävykset kääntyivät katsomaan. Heidän edessään näkyi jättikokoinen, isomahainen, vihainen, ällöttävä ja mikä huonointa kostonhimoinen jättiläisrotta. -Mitä te teette minun alueellani, jättiläisrotta kysyi vihaisesti. -Me tulimme pelastamaan taikapuun, Peruna vastasi. -Ei, ette saa pelastaa sitä, se on minun, jättiläisrotta vingahti kiukkuisesti. Kala pysyi Perunan takana kauhuissaan. Sitten isomummo huudahti jotain: -Peruna, käytä simpukkaa! Jättiläisrotta ei kuullut mitä isomummo sanoi vaan sanoi itse: -Nyt minä syön teidät! Peruna piti simpukka kädessään eikä tiennyt mitä tehdä. Jättiläisrotta tuli lähemmäs ja lähemmäs. Sitten hän muisti taikasanan ja sanoi sen: -TAIKAPERUNA! Simpukasta kimpoili säteitä jättiläisrottaa päin. Jättiläisrotasta tuli koko ajan vaan pienenpi. Nyt hän oli enään mini, isomahainen, vihainen ja pelokas. -Lähde kauas pois äläkä koskaan enää palaa, Peruna huusi nykyiselle minirotalle. Minirotta lähti juoksemaan kauas pois päin ja rauha palasi. Nyt ystävykset astuivat taikapuuta päin. -Laattakaa nytte sse simpukka siihhe, isomummo ohjeisti. Taikapuussa näkyi simpukan muotoinen reikä, siihen ystävykset asettivat simpukan. Sitten alkoi taika virtaamaan puussa kimalteena. Maagisesta metsästä alkoi pikku hiljaa tulemaan kaikista kaunein ja aurinkoisin paikka. Tummuus katosi ja muut metsäneläimet tulivat taikapuun luo kiittämään Perunaa ja Kalaa. Oli niin kaunista ja metsästä tuoksui onnellisuus. Mutta ystävyksien piti lähteä kotiin ettei Perunan äiti saisi taas hepulia. -Ku te halluutte tulla takkaisin nii menkää siitä teijä löytämäst puskasta, kosk siit pääsee tänne, isomummo kertoi. -Joo tullaan niin pian kun päästään. Sitten he kävelivät peilin luo. -Mistä muuten sun isomummo tiesi siitä puskasta? Kala kysyi. -Se tietää kaiken, Peruna vastasi. Sitten he lausuivat taikasanan ja peili alkoi hehkua. -Wau, Kala ihasteli. Sitten he kävelivät peilin läpi tuntui hetken että olisi yksin pimeydessä, mutta sitten kuului kova pamaus ja he olivat sen saman vanhan puskan edessä. He juoksivat koteihinsa ja kertoivat kaiken. Sitten taivaan johtaja kuulutti: -Taika on palannut, tänään pidetään juhlat! Niin kaikki kokoontuivat pilvien päälle ja siihen loppui tämäkin satu!